AQUILA magazin

LELKISÉG FILOZÓFIA MINDENNAPJAINK KERTÉSZET HUMOR

2023/március

Élni jó,
meghalni jó,
újrakezdeni jó,
EZ AZ ÉLET FOLYAMATA

A boldogság keresése

Régi, falusi élet utáni vágyakozás

Példaképek

Jézus Krisztus szigorított...

Tiltakozás a gyermekmolesztálások miatt

Ti vagytok a föld sója...

2023.Március
XIII. évfolyam 3. szám
Az AQUILA Civil Társaság magazinja
1222 Bp., Zakariás J. u. 3.
www.aquila-sas.hu
info@aqp.hu

SASKÉNT SZÁLLNI HAZAFELÉ!

Ön ismét az AQUILA Civil Társaság magazinját olvashatja. Fogadja szeretettel, amit Önnek írtunk, hátha meg tudjuk értetni a célunkat, amiért megalakultunk.

Tartalomjegyzék

Pável Márta: **Élni jó, meghalni jó, újrakezdeni jó, EZ AZ ÉLET FOLYAMATA** 4

Szeibert Márton: **A boldogság keresése** 7

Kis Enikő: **Példaképek** 9

Pável Márta, Isten kegyelméből: **Jézus Krisztus szigorított…** 12

Pável Márta: **TILTAKOZÁS GYERMEKMOLESZTÁLÁSOK miatt** 13

Rizmayer Péter: **Édesapám tanácsai** 17

Pável Márta

Kérés

Szeretném felhívni Olvasóink szíves figyelmét, hogy az alábbi felületeinken rendszeresen olvashatják írásainkat.

https://sasmarta.blogspot.com

https://ufo-sas.blogspot.com

https://isten-az-egyetlen-remenyunk.blogspot.com

https://tullepes.blogspot.com

https://sasgondolat.blogspot.com

https://aquila-sas.hu

Ezeken az oldalakon vegyes témájú cikkeket közlünk, és így próbáljuk az emberek lelki színvonalát emelni.

KIJELENTJÜK, NEM VAGYUNK VÍRUSTAGADÓK, SEM OLTÁSELLENESEK, DE A DISZKRIMINICÁIÓ ELLEN ÉS A DÖNTÉSI SZABADSÁGUNK MELLETT KIÁLLUNK. OLTÁSSAL KAPCSOLATOS VÉLEMÉNYÜNK: MINDENKI TEGYE, AHOGYAN JÓNAK LÁTJA, ESZE-SZÍVE AHOGYAN DIKTÁLJA, DE SENKI NE KÉNYSZERÍTSEN, NE PRESSZIONÁLJON SENKIT SEMMIRE.

Pável Márta: Élni jó, meghalni jó, újrakezdeni jó, EZ AZ ÉLET FOLYAMATA

„Halottnak lenni voltaképpen nem olyan, mint az elalvás.

Inkább olyan, mint a fölébredés." – Terry Pratchett

A „halál jó" témáról nem azért írok, hogy kedvet csináljak a meghaláshoz, hanem azért, hogy eltüntessem a félelmet. Tudom, ez nem mindenkinél fog hatni, főleg annál nem, aki nem hiszi a túlvilágot, aki nem hiszi Istent, aki sötét életet élt. De hátha a többinek használ, s akkor viszont nem kár, hogy megírom. A halál egy jótékony dolog, mert, ahogy a magot elvetjük a földbe, és elrohad, majd új élet sugárzik belőle, ugyanígy vagyunk mi is: eltemetjük a testünket, ami elkopott, beteg, mindenféle baja van, kimegy belőle a lélek, mert új életet akar. Ezt a régit, elkopottat meg elvetjük, és új élet sarjad ki Isten segítségével, kinek-kinek az érdeme, akarata szerinti világokba és szintekbe. De minden eltávozott új lehetőséget kap, mindenképp segíti az Isten, aki végtelenül jó, így pont ezért nem fog olyan életet adni senkinek, ami ártana, vagy neki hátrányos, sőt, segíteni fogja a lelki fejlődése és továbbhaladása szempontjából.

Azt gondolom, hogy nem szabad reszketve félni a haláltól, és nem szabad félelmetes módon közelíteni, ahogy a társadalom belénk beszéli. Igaz, hogy Dél-Amerikában, az indiánoknál és nagyon sok népnél más megközelítésben él a halál elfogadása, csak a „kulturált" Európában és egyéb „civilizált" közösségeknél ilyen félelmetes, mert ők elszakadtak a gyökerektől, a valós élettől.

Az igaz, hogy annak nagyon rossz, aki itt marad, főleg, ha hullámokban éri a racionális és a szentimentális megközelítés, mert mindenkinek fáj annak az elvesztése, akit szerettünk. Mégis azt gondolom, tudom, minden ellenkező híresztelés ellenére, a halál jó.[1] A haláltól nem szabad hisztérikusan (s sehogyan sem…) félni, úgy kell gondolkozni róla, ahogy a fentiekben leírtam. Ha hasonlatképpen a kertekről

[1] Meg kell, hogy mondjam, hogy tudom, furcsa ember vagyok, és tudom, hogy furcsán vagyok bekötve az életbe. De azt még soha senki nem mondhatta rám, hogy hazudok, és még azt sem, hogy nem vagyok normális. Habár annak a normának ami a földi szinten van, nem felelek meg, valamennyire másképp élem meg.

gondolkodom, hogy akkor lesz jó a termés, ha jó földbe vetek, jó környezetet biztosítok s ápolom. Pont így van a lelkem is: akkor lesz megfelelő helyen, ha nem szennyes, hanem fény-állapotokat adnak neki, törvények szerint élnek. Mindenkit arra ösztönzök, aki még él, aki olvassa és teheti, hogy próbáljunk meg egy picit finomítani, kicsit betartani a törvényeket, kicsit Isten felé fordulni, és akkor biztos, hogy nem lesz rettenetes nekik sem az eltávozás.

Részemről elmondhatom, hogy többféleképpen megtapasztaltam a halált. Egy 20 évvel ezelőtti műtéti kivéreztetés után a vérnyomásom nullára esett le, és mikor toltak ki a műtőből, éreztem, hogy miután megszűnt a fájdalom, láttam, hogy az ajtó fölött vagyok, és nem fájt semmim. A békesség elöntött, és végtelen boldogság, nyugalom volt bennem. Végül, egyszer csak elkezdtek üvöltözni, visszatoltak, és egy idő múlva – amire nem emlékszem – iszonyatos fájdalom öntött el, visszatértem ebbe a nyomorult életbe. Akkor, bevallom őszintén, igen mérges voltam, hogy miért nem hagytak békében.

Hasonló élményem elmélkedésben többször is volt, ahol szisztematikusan gyakoroljuk a meghalást, és ez egy nagyon jó dolog, mert a félelem megszűnik. Az emberekre jellemző a halálfélelem, ami szorongóvá teszi őket. Tapasztalatunk az, ha valaki elmélkedésekben mer meghalni, az általában nem azzal foglalkozik, hogy visszajöjjön, hanem inkább rá kell beszélni, hogy visszajöjjön, mert még ez nem az ő ideje. Majd azt az Isten tudja, mikor megy el végleg. Mikor itt van az ideje az embernek, nem kell félni, az egy nagyon jó, kiterjedt fényes állapot, nagyon nagy béke, semmi nem hiányzik, semmi nem fáj, semmit nem birtoklunk, de mégis a teljesség birtokában vagyunk. Ez egy nagyon jó helyzet.

Természetesen, ha az ember olyan életet élt, akkor kap egy új, jobb lehetőséget az univerzumban bárhol, és megújult külsővel, belsővel, tisztába téve magát, összegezve a tapasztalatokat új lehetőségekkel indulhat. Ez nem rossz, csak el kell engednünk a földet, el kell engednünk a ragaszkodást, el kell engednünk azt, hogy ez az egy élet van. Azt nem merem állítani, hogy mindenkinek egyformán fényélménye lesz, mert nem mindenki élt úgy, de egy biztos, mindenkit segíteni fog az Isten és mindenkinek új lehetőséget ad, csak a lehetőségek milyensége lesz más.

Meghalni nem olyan rossz, mint bárkit haldokolni látni. A távozó ember – mivel halál nincs is –, átmegy egyik formájából a másikba, és lássuk be, illetve tapasztalataink szerint, nem is vonzódik vissza, legfeljebb talán egy két napig – de nem mindenki – ragaszkodna azért régi formájához, de akkor sem jellemző, csak ha nagyon földies volt. Az egész olyan, mint mikor valaki hosszú út előtt áll, és felszáll a vonatra. A célt nézi, hogy hova érkezik, egyre halványabbá lesz, így nem nagyon érdekli, hogy honnan indult el. Akinek fáj, az az lesz, aki a peronon maradt, a fájdalma, hogy többet már nem fogják látni a „halottat". Ez biztos is, mert ez a távozás innen a földről, ebben a formában egyedi.

A halál, lehet egy megváltás. A kórházi bent fekvésem alapján tapasztalva, a 90-100 év közötti emberek egy részének – meg kell, hogy mondjam, már gondolkoztam rajta, hogy nekik – megváltás lenne a halál. Ők kifeküdt sebekkel, nincsenek maguknál, a környezetüket agyon idegesítik, saját magukkal nincsenek tisztában, pelenkában fekszenek, és így tengetik a napjaikat. Nem vonzó, senkinek sem kívánom. Ezt és egyebeket látva csak azt kérem az Úristentől, hogy én addig éljek, ameddig tudok mozogni, és ameddig észnél vagyok, ellenkező esetben kérem, hogy vigyen el, mert a halál jó, az újrakezdés és a végleges befejezés jó. Felesleges, nem kell ebben a formában szenvedni, el kell ezt a formát engedni. Ha nem engedjük el, akkor fogunk úgy járni, mint akik hónapokig gumidominóznak a halállal, mert félnek meghalni.

Nem szabad félni, át kell adnunk az életünket Istennek, mert ha nem adjuk át, akkor hosszú-hosszú haldoklás következik, ami valóban fájdalmas lesz. Ha menni kell, úgysem lehet megváltoztatni, csak egy kis időre elhúzni, amiben nem lesz köszönet. De ha nem kell menni, akkor megment a halálveszélyben is az Isten. Mert tán egy leckét ad, vagy mutatja, hogy is lehetne élni, és akkor csak egy fricskát kaptunk (pl. súlyos, kilátástalan betegségből való felgyógyulással), még ad életet itt a földön, azért, hogy megtegyük, amiért itt vagyunk. Persze, ha nem akarják megtenni, akkor más a kérdés, akkor kérdéses a további kimenetel, de a céltalan, haszontalan élet az nem kegyelem, az lehet egy büntetés is, ezt én nem akarnám se magamnak, se másoknak. Azt gondolom, éljünk úgy, hogy ne féljünk meghalni, mert a halál nem rossz, sőt kimondottan jó az újrakezdés, Istenhez való végleges

visszatérés. De ez utóbbi nagyon keveseknek sikerül. Viszont nem azt jelenti, hogy öngyilkos legyen valaki, mert ott teljesen más a megítélése, csakis akkor szabad meghalni, amikor Isten akarja, és ebbe nyugodjon bele mindenki.

„A halál az anyag s nem a lélek pusztulása. (...) A halál az állapotváltozás. A lélek egyedül kezd élni. Mindaddig, amíg a testtől el nem vált, kézzel tapintotta a dolgokat, szemével nézett, fülével hallott, a dolgok lényegét azonban önmagában ismerte." – Mesa Selimovic

Szeibert Márton: **A boldogság keresése**

Jó pár éve egy munkahelyi tréningen viccesen mondta az előadó, hogy ha valaki megtalálta a boldogság forrását, akkor ne titkolja el, mert évezredek óta ezt keresi az ember. Mosolyogtam magamban, mert abban hittem és most is abban hiszek, hogy ebben a keresésben azok az emberek járnak elől, akik Istennel jóban vannak, mert a boldogság egyetlen forrása csak Ő lehet. De amíg a földön élünk, senki sem tökéletes, senki sincs tökéletes egységben Istennel, senki sem él a boldogság tiszta és stabil állapotában. Részben ez az oka annak, hogy miért írok cikkeket sokszor ennyire alapvető témákról, mint most is, a boldogságról, mert önmagam számára is folyamatosan egyre jobban értenem kell, hogy mit jelent ez, egyre jobban haladnom

kell Isten felé, akitől még sok minden választ el. Most egy interneten talált fénykép ihletett meg, amit a szerzői és személyiségi jogok tiszteletben tartása, valamint a cikk érzékeny témája miatt nem tehetek közzé. De valójában nem is a kép maga az érdekes, hanem inkább a gondolatok és érzések, amiket kiváltott. Ezeket próbálom leírni.

Anyagilag rossz sorban élő anyuka és a feltehetően sérülten született kisgyermeke volt a képen, aki szerintem körülbelül 10 éves lehetett már. Nagy szeretettel és boldogsággal néztek egymásra. Az életben nagyon sok ember azért küzd, hogy stabil anyagi jólétben lehessen része, és hogy a gyermekének vagy gyermekeinek mindent megadjon, ami az ő boldogságukhoz kellhet, és természetesen ezt okos, egészséges, szép, erős, sikeres gyerekekkel képzelik el. Ennek ellenére a fényképen látható csillogó szemek olyan boldogságot sugallanak, amihez nem volt szükség sem anyagi jólétre, sem magas intelligenciára.

Én senkinek nem kívánom, hogy sérült gyermeke szülessen, ez nagyon nagy fájdalom lehet, ami megpecsételi az egész életet, folyamatos áldozatot követel, végtelen türelmet, és teljes életstílus-váltást. De ne felejtsünk el egy fontos ontológiai szempontot. Az emberi lét olyan, mint a tékozló fiú sorsa, aki a disznók eledelét eszi. Istentől távollevő szomorú állapot, ami tele van küzdelmekkel, fájdalmakkal, szenvedésekkel. A világegyetemek tele vannak élettel, amik az emberi létformától különböznek, és amik jóval finomabb, Istenhez közelebbi állapotok. Ebből a távlatból szemlélve egy fogyatékkal élő ember és egy fogyaték nélkül élő között nincs olyan nagy különbség. Egy sérült gyermek születését szomorúnak értékeljük, mert egymáshoz hasonlítgatjuk magunkat, és mert a sérült ember – ha egyáltalán életképes – jobban ki van szolgáltatva az őt körülvevő embereknek és a társadalomnak. De kicsit nagyobb távlatból nézve mindannyian torz állapotban vagyunk, mind sérültek vagyunk, tökéletlenek, akik távol vagyunk a létünket adó stabilitás forrásától, és akik mind ki vagyunk szolgáltatva mindenféle fölöttünk álló hatalmaknak, legyenek azok természeti törvények, emberi hatalmasságok, politikai játszmák, vagy ki tudja milyen emberen túli egyéb kozmikus rendszerek. Ha a sérülten született gyermek édesanyja képes újraértékelni az életét, célul tűzi ki, hogy a rá bízott lelket a legjobb tudása szerint neveli, akkor az ő életének megvan az értelme, bölcsebbé

válik, a sok küzdelemben és nehézségben nemesedik, és ha mindezt átitatja az a szeretet, ami a fényképről is sugárzott, akkor ott a boldogság sokkal nagyobb fokban lehet jelen, mint sok más gazdag és látszólag „tökéletes” család életében. Ott az emberi létnek értelme és célja van, Isten felé haladnak, megélik és gyakorolják a szeretetet, megszűnnek a gyakori emberi hazugságok, egy sokkal letisztultabb élet, ami sokkal távolabbra vezet, mint amit esetleg elsőre gondolnánk. Egy ilyen életforma nem épít illúziókra, és ezért a lélek a halál után talán már nem is kíván majd megint emberi testet, hanem a feladatát elvégzett megnemesbült lényként emelkedhet oda, ahol a próbát kiállt ember az előbbinél még nagyobb feladatokat kaphat.

Természtesen minden embernek lehetősége van arra, hogy az életét jól vagy rosszul töltse el. Ebből a szempontból teljesen mindegy, hogy valakinek egészséges gyermeke születik-e, vagy, hogy van-e egyáltalán családja vagy nincs. De ez szerintem egy erős példa arra, hogy lássuk, a boldogságot nagyon sokan nagyon rossz helyen keresik, és néha olyan helyen sejtjük meg, amire soha nem gondoltunk volna.

Kis Enikő: Példaképek

Az utóbbi időben gyakran találkoztam letűnt korok életfelfogásával, értékeivel filmek, történelmi és lelki írások, vagy éppen irodalmi művek közvetítésével.
Szokásos a régi időket akár elmarasztalni a modern élet sajátosságainak hiánya miatt, akár az emberek különféle primitív magatartása miatt, de akad olyan ismerősöm is, aki éppenhogy felmagasztalja a régi időket, hogy „akkoriban minden jobb volt". Úgy gondolom, hogy az emlékek gyakran csalnak, homályosan megszépítve vagy elcsúnyítva torzítanak.

Viszont volt egy magatartás-forma, vagy inkább emberek közötti jelenség, amely, úgy érzem, megérdemli, hogy egy keveset elmélkedjünk róla, annál is inkább, mivel napjainkra érezhetően eltűnőfélben van.
Az emberek közötti viszony, kapcsolat természetéről volna szó, amely erősen különbözött a mostanitól.
Napjainkban arra törekszünk, hogy minél kevesebb hátrányos megkülönböztetés legyen ember és ember között. Szeretném leszögezni az elején, hogy ez nagyon nem sikerül nekünk. Nyilván ezt történelmünk sötét bugyrainak rémtetteiből tanulva próbáljuk jobban csinálni, hiszen senki sem akar rabszolga, elnyomott jobbágy, gályarab, vagy a férfiak tulajdonában lévő nő lenni.
Ehelyett társadalmi szinten akarjuk bevezetni a nagy egyenlőséget, csakhogy, úgy érzem, itt az ideje szólni, hogy a gyerek is megy ám, a fürdővízzel együtt!
Először is el kellene dönteni azt a szintet, ahol egyenlőek akarunk lenni. Mert, ha megengedik a kedves kortársak: én nem szeretnék senkivel sem a Való Világ show vagy a Pride felvonulások szintjén egyenlőnek lenni, még akkor sem, ha már a 60-70-es évek óta szabad a szex és (ember)társaink szeretnek e jogukkal meglehetősen nyilvánosan élni. Ahogy a manapság meglehetősen magas szintnek vélt politikai, akadémiai vagy gazdag sznob társadalmi réteg szintjén sem szeretnék egyenlőséget senkivel – számomra az, amit e körökben forgó (ember)társainkról tudni lehet, sem nem magasztos, sem nem becsületes vagy tisztességes.
Azután pedig azzal sem értek egyet, hogy nekem egyenlő szinten kellene magam vélnem olyan kortárs vagy akár már eltávozott EMBEREK-kel, aki tudták az életüket tisztán, méltóságteljesen, példamutató módon élni, akiket sokan úgy érezték, hogy követni kell, tanulni lehet tőlük. Velük (ember)társaink legfeljebb remélhetik, hogy valamikor majd elérik az egyenlőséget. (Ahogyan én is, egyébként.)
Korábbi időkben az ember tudta, hogy nincs ember és ember között egyenlőség, ahogy valójában kertelés nélkül kijelenthetjük, hogy: nem is lehet. Amit az ember akkor is, ma is nagyon elrontott és elront: hogy ezekkel az egyenlőtlenségekkel durván visszaélt – és él. Mert ahelyett, hogy a jelen nagy jogharcos embere venné a fáradtságot, hogy mindenkit megismerjen és megtanulja annak szeretni, aki ő valójában (értem ezt, hogy az illető javára és nem a saját érdekei és világfelfogása szerint), inkább általánosít, ítélkezik, lenézi vagy egyszerűen csak nem törődik vele, meg sem látja.

Nem fogja fel, hogy gyakran a saját jogaiért és szabadságáért való nagy harciaskodásban hogyan nyomja el erkölcsileg a másik embert, hogyan váltja ki belőle a negatív érzelmeket, tetteket, amelyek miatt azután alaposan elmarasztalja.
Korábban tényként elfogadott volt a különbség az emberek között. Az embernek tudnia kellett a helyét az embertársai között, különben bizony akár az életével fizetett a lázadásáért. Az esetek nagy részében ez nem volt jó vagy jogos. Viszont volt ennek egy aspektusa, amire írásom elején hivatkoztam: a kötelező tisztelet. Első körben a másik ember társadalmi rangjának az abszolút elfogadása volt, de másrészt az erényeinek, jó tulajdonságainak ismerete, tudomásul vétele és elismerése is. A másik ember akaratának és érzéseinek a figyelembevétele kellett volna ehhez társuljon és a materiális előnyök (ti. rang, vagyon, társadalmi helyzet) alapján való megítélést kellett volna elhagyni csupán. Nem találkoztam még olyan emberrel, akit, ha szeretettel és elfogadással a saját helyén kezeltek, fellázadott volna. Sem olvasmányaimban, sem pedig a valós tapasztalataimban.
Ugyanakkor határozottan állítom, hogy vagyoni, társadalmi helyzete figyelembe vétele nélkül kutya kötelességünk felnézni arra az emberre, aki az életét a többi ember felemelésére, jobbá tételére áldozta. Mivel ők is emberek, nyilván nem tökéletesek, vannak hibáik is, és nem arról van szó, hogy e hibákat nem szabad észre sem venni. Értékeik azok, amelyek miatt hibáik elhalványulnak. Aki jóságos, bölcs és tisztességes, azt kellene magunk fölött méltatni, a vele való lelki egyenlőségre törekedni, legyen ő édesanya, édesapa, tanár, pap vagy lelkivezető.
A nagy egyenlőségre való törekvéssel az ember szürkére sikálta az emberi társadalmat a bűnbe, és kizárta köreiből azokat, akikre érdemes felnézni: a példaképeket. Még van időnk, még van rá lehetőségünk: még fordíthatunk ezen a szemléleten, hiszen élünk és ők itt vannak közöttünk.

Pável Márta, Isten kegyelméből: **Jézus Krisztus szigorított…**

Az evangéliumot olvasva rájöhetünk, hogy az Ószövetséghez képes Jézus Krisztus nem megengedő, hanem szigorító.

A „Ne ölj!” parancsot egyenlővé teszi azzal, ha haragszol, a paráználkodás fizikai tényét egyenlővé teszi a gondolati paráználkodással. Jézus nem engedi, hogy engedékeny legyél, így is kezdi ezt az evangéliumi részt, hogy aki egy iótát is elhagy a szövegből, az a legkisebb lesz az összes közül.

Az ember nagyon hajlamos arra, hogy akár a tízparancsolatot, az evangéliumot, az egész Biblia tényét meghamisítsa, vagy sajátságosan értelmezze, és önmaga felé megengedő legyen. De Isten azt mondja, hogy még egy vesszőt sem hagyhatsz el. Ebben Ferenc pápa élen jár, ő elköveti azt, amiről Krisztus azt mondja, hogy meg ne próbáld (pl: melegek házassága)!

Isten nem megengedő, inkább az öléshez teszi hasonlóvá a harag szót. Nem visszafelé viszi a parancsokat, hanem még finomítja. Ő elvárhatta, hogy mivel fél millió éve van ez a sarzs; most már fejlődhettetek, nem vadállatok vagytok, cipőben jártok, ti kulturáltabb emberek lehettek (😊), így vegyük át még egyszer a parancsolatokat, elmondom nektek finomabban, miért vétkeztek.

A XXI. sz. visszament a hajat húzkodó őskorba, annulálta a parancsokat, ő maga magának az Istene lesz, és ő csinál magának parancsokat. Ez nem működik. Ez több mint életveszélyes.

A zsidóknál könnyű volt ölni, pl. a szikáriusok fekete köpenyben jártak, ha valaki nem tetszett nekik, halálosan megszúrták, senki nem vette észre, hogy ők voltak. Krisztus tudja, hogy az ölés a haragvással kezdődik.

Szigorítás az is, hogy az „oktalan” jelző még elmegy, de a „bolond” nem. A bolond a gyehenna tüzére méltó.

Paráznaság: elhangzott múltkor egy vélemény, ha az asszony nem tudja, akkor az nem akkora baj. A gondolati paráznaság is paráznaság. Az ember nem állat, meg kell magát fékeznie, erre mondja a Biblia, ha megbotránkoztat a viselkedésed,

szemedet a látvány, vájd ki. Ti láttatok már valakit a bűne miatt kivájt szemmel mászkálni? Ugye nem. (Szerk.: Kérem a kedves Olvasót, ne nyúljon egyből szikéhez, ha lelki problémája van, keressen fel minket!)

Veszedelmes világot kezdtünk élni.

„Ne esküdj hamisan…” Ugye nálunk mindenki esküt tett Istennek a sasságra, a papságra. Ha megszeged a közösségi szellemet, az alapelveket, amit az Isten elvár tőlünk, akkor te hamisan esküdtél. Sehogy se esküdj. Az esküttevés az Úr szemében igen nagy dolog. Ki az, aki köztünk hosszas lebeszélés után esküt tesz, majd a haveroknak, az egójának, a vérének él, hazudozik? Elmondom, az nem pap. Az Úr utálja a hazugságot. Belementünk abba a csapdába, hogy ha nem tartják meg az esküjüket, ezzel csak növelik a vétküket. De akkor is, ha nem úgy tartják be, ahogy Ő kérte. Az igen az igen, a nem az nem legyen. Senki nem szereti, mikor beszél valakivel, és osztani kell, mi igaz, mi hamis, ha hazug az egész lénye.

Próbáljuk meg, ha annyira menni akarunk előre, tisztulni akarunk, meg akarjuk kapni azt a kegyelmet, hogy Isten súgjon nekünk, akkor lelkileg és erkölcsileg is egyenesedjünk ki, ne csapjátok be magatokat, engem, mást és mindenkit. Hanem legyetek becsületesek, őszinték magatokkal, lásd be: ezt csináltam, ez a bűn, itt és most rögtön végleg abbahagyom.

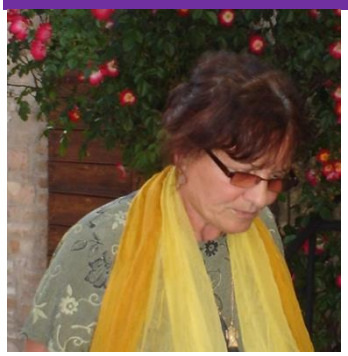

Pável Márta: TILTAKOZÁS GYERMEKMOLESZTÁLÁSOK miatt

Események kapcsán mi is szót emelünk, közöljük az észrevételeinket. Köztudottan az Aquila Közösség katolikus és semmiféle Krisztusi kinyilatkoztatástól eltérő felfogást nem fogad el. Az Ószövetségben is az van írva: Biblia Ter1,27 *Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket.* … és itt egy nagy pontot teszünk!

Minket nem érdekel a megbolondult világ, az átültetett férfiak, nők, magukat bárminek kinevezett bárkik, a mi szemünkben egy tragikomédia ez az egész. Az is tragikus, hogy akár az anya, apa szót sok helyen nem lehet mondani, mi ez? Itt

mindenkinek elmentek otthonról? Hallgatnak a tanárok, szülők is (???), akik látják a gyerekeket megrontani?

Részemről kemény büntetést várok el a Kormánytól a gyerekeket megrontó viselkedés miatt, kimondottan ellene vagyok az ilyen tetteknek, ez több oknál fogva is a világ pusztulását okozza.

Napokban, ami egy riport műsorban is elhangzott, a riporterrel egyetértek, hogy egy magát nyíltan megvalló meleggel vitatkozott, sok olyat mondott neki, amit magam is mondtam volna. Pl. azt is mondta, hogy miért kell ahhoz feltűnősködni, hogyha meleg valaki, az nem tartozik senkire, csak rá és a hálószobájára. (S ez így van, s ha nem provokáció az egész, akkor ebbe bele is lehetne nyugodni…!) A meleg beszélgető partner persze nem így gondolta, és kb. azzal érvelt, miért ne tehetné, ha neki így esik jól. Ja persze, nekünk – akik többen vagyunk – meg úgy esik jól, hogy ezt ne nézzük, mert mi nem élvezzük! Most olvasom – hogy utólag –, pár nap múlva, még hörög és felszólítgatja a riportert, hogy kérjen bocsánatot. (?) Ugyan, minek tenné? Eltévedtek, még nem a farka csóválja a kutyát.

Azt gondolom, hogy ez a világ elferdült, nem tudom, hogyan jutottunk idáig, de ezt meg kell állítani. Amikor megtudtam, mi történt a pedagógiai asszisztens és a 15 éves gyerek között, kinyílt a bicska a zsebemben! Itt aktívan tenni kell az ilyen esetek ellen és megelőzni mindet. Ha egy szülő odaadja az iskolába a gyereket, s azt hiszi, jó helyen van, mivel kötelező is járni, s pont itt rontják meg, ez égbekiáltó bűn, börtönt minden felelősnek! Igaza van Orbán miniszterelnök úrnak; mit csinált közben az osztályfőnök, mit csináltak a tanulók, mit csinált az igazgató, mit csinált

a napközis tanár, és a szülök is vakok voltak? Hogy van ez, mindenki csak nézett és nem látott, vagy nem akart látni? Hova jutottunk? Nem tudom elképzelni, hogy az orruk előtt egy 15 éves gyereket megrontsanak, és csak közömbösen nézzék? Ez egyenesen felháborító, ezt az embert soha többet nem szabadna a gyerekek közelébe engedni, de Magyarországon se tartani, menjen, ahova akar, itt ne maradjon! Benne van a *Bibliában Mt 18,6 Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik.*

Úgy gondolom, ha Biblia szerint lehetek hívő, és ha mások lehetnek melegek, én eddig nem bántottam őket, de az én normámat se sértsék meg. Sok meleg ember van az ismerőseim között, fele bevallja, másik fele hazudozik, szánalmasan nézem, hogy hazudozik, vergődik némelyik, és úgy akarja magát feltüntetni, mintha nem lenne az, ez még rondább mindentől, mert a hazugsággal él, s engem se becsül az igazsággal, pedig a viselkedésem nem változna feléjük. Ahogyan én látom, valahol sérültek ezek az emberek – nagy többségükben…–, láthatóan félrevezetés az életük, a maga megtévesztésével is. Tehát ha ez annyira normális dolog lenne, akkor miért kell hazudni, de akkor miért kell provokálni, az utcán papagájnak öltözve rázni magukat? Miért kell a fiatalok körében „ügyfeleket" szerezni? Nem értem, hova jutott a világ.

Kérem, a Kormány tegyen rendet, követelem, hogy súlyosan büntessék meg őket, hogy ne kelljen önbíráskodó embereknek rendet tenni, mert higgyék el, előbb-utóbb elkapják és megérdemli, amit kap...

Szerintem ide jut egy világ/Föld társadalma, ha elhagyja az isteni utat, és a maga kusza, abnormális akarata szerint él.

Pável Márta: **TI VAGYTOK A FÖLD SÓJA**

„Ti vagytok a Föld sója." Az emberben felmerül a kérdés, hogy mindenki az, vagy csak az apostolok, vagy akiket úgy küldött ide feladattal, vagy akik közben felnőttek a feladathoz. A Biblia erre nem ad konkrét választ, hogy ez ti vagytok, vagy nem. Az ember szívesen mondaná, hogy ez a kollektív felelősség, hogy az egész föld népe, hogy ti vagytok a föld sója. A só apró dolog, kevés elég belőle, de jó ízt ad. Ebből az következik, hogy a kiválasztottak lehetnek kevesen is, akkor is ők a föld sója, talán elég is lenne. Tudjuk jól, hogy ha egy étel sótlan, nem lehet megenni, de ha túl sós, akkor sem. Velünk ellentétben Isten ismeri a mértéket.

Ha valaki azt az ízt, azt a pluszt, azt az Isteni ízesítő erőt bele tudja magából vinni az életébe, és más emberek életébe is, hogy be tudja-e hinteni vele a földet, ez egy komoly tett, nagy feladat.

„Ti vagytok a világ világossága." Ez valamivel egyszerűbbnek tűnik, mert az Isten fényét kell világítani, és akkor mindenki világosságban él. Ha a lámpát meggyújtják, nem lehet eldugni. Az Isten belőlünk lámpást csinált, kitette a tartóra, hogy mindenki lássa, de ezt fel kell vállalni, és nem csak alkalmilag. Ha Isten világosságot adott, hogy szolgáljunk, azt közben nem lehet elfújni, sem az ágy alá tenni. Nem lehet Istent cserbenhagyni, nem lehet süketnek lenni, úgy érezni, hogy zsenánt ezzel foglalkozni, nem akarják működtetni, mert a világ vonzza az embert Isten helyett. (Láttunk a körünkben ilyet, mára nagy ripacs lett a világot választó illető.)

Világítani kell, ez egyértelmű. Ha nekiállsz világítani, akkor többé már nem te vagy, az az ember mássá lett, átváltozott hétköznapi emberből, többé nem az, akinek eddig gondolta magát. Sokkal több, másabb és elkötelezett, olyan dolgokat fog csinálni, amiről nem is gondolta, hogy megteszi. De az Úrért meg kell tenni.

Ha az Isten meggyújtotta a lámpánkat, akkor nekünk világítani kell. Mindenki próbálja meg ma az elmélkedésben megérezni a lángot, hogy ott a világosság, és nem az egyiptomi sötétség a miénk, nem az ego, az önzés sötétsége, hanem az a földöntúli fény a mi részünk.

KERTÉSZET

Rizmayer Péter: Édesapám tanácsai

Lassan beköszönt a március és ismét kezdődnek a kerti munkák. Amikor ismerősökkel arról beszélgetünk, hogy mivel és mikor kell kezdeni, jelezni szoktam, hogy én jelenleg még a termésbetakarítással vagyok elfoglalva. Novembertől kezdődően – a talaj állapotától függően – szedem ki a friss fogyasztáshoz szükséges mennyiségű csoda gyógynövényt, a csicsókát. Márciusban szedem ki a tormát a húsvéti sonkához és nem mellesleg készítem elő az újraültetéshez.

De térjünk vissza a 2023. évi termés feltételeinek megteremtéséhez. A talajok vízzel jól feltöltöttek, sárosak. Az ilyenkor szokásos táperőutánpótlással és felásással még várjunk. A metszéssel viszont iparkodni kell, mihamarabb szükséges befejezni. A permetezés időpontjának kiválasztása idén tavasszal is nagy dilemma. A napi szinten is gyorsan változó hőmérsékletek (hol -2 -5, hol +18 fok) a növényeket is "megszédítik". Igen kritikus a mandulafa, mivel már fehér bimbós állapotban vannak a virágai.

Teendőink:

- a hullott avar és lemetszett ágak-vesszők komposztálása avagy elégetése,
- a lemosópermetezés elvégzése,
- a talaj táperő utánpótlása,
- az újonnan telepítendő fák helyének előkészítése,

- a veteményezés megkezdése (petrezselyem, sóska, piros retek, zöldborsó stb.).

AQUILA HUMOR

Kovács a vendéglőben dühösen mondja a pincérnek:

- Nézze csak kérem, milyen kicsi ez az adag.
- Majd meglátja uram – vigasztalja a pincér – milyen sokáig fog rágódni rajta.

Két férj beszélget:

- A te felséged is oda szokta égetni az ebédet?
- Hogy oda-e? Nála még a hidegtál sincs biztonságban!

Lenint látni...

Joe újdonsült ismerősével, Ivánnal beáll a Lenin Mauzóleum előtt kanyargó hosszú sor végére. Nem sokkal később Iván észreveszi, hogy Joe már visszafelé jön.

– Te nem akarod megnézni Lenint?

– Én már láttam!!!

– Hogyhogy?

– Adtam 20 dollárt az őröknek és kihozták.

A fifikás cigány

A párttitkár meglátja a cigányt, aki szintén párttag.

– Te cigány, azt mondják, hogy jársz a templomba!

– De járok én a taggyűlésre is!

– De azt mondják, hogy pénzt is dobtál a perselybe!

– De fizetem én a tagdíjat is!

– De azt mondják, hogy megcsókoltad Krisztus lábát a kereszten!

– Megcsókolom én a magáét is, ha ott lesz!

Kérünk minden intelligens, nyitott embert, aki hazája érdekeit nézi, csatlakozzon tagnak az AQUILA CIVIL TÁRSASÁGHOZ!

Az AQUILA Civil Társaság 2020 decemberében alakult, átvéve a megszűnt párt feladatait. Kötetlenebb, tagdíj nélküli, józan és építő kritikára épült.

Az alakulási dokumentumunk határozata alapján a belső keménység és tisztaság védelme fontos. Nálunk mindenki önkéntes.

Kérjük, ha érez magában erőt ehhez az intelligenciát, becsületet és kitartást kívánó munkához, jelentkezzen, várjuk.

Üdvözlettel: Szeibert Márton, az AQUILA Civil Társaság ügyvezetője

Impresszum:

Kiadó: AQUILA Civil Társaság, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.

Honlap: www.aquila-sas.hu

E-mail: info@aqp.hu

Telefon: +36 20 – 7777 440

Főszerkesztő/kiadó: Varga Péterné, Aquila h.R vezetője, hittanár,

Főszerkesztő helyettes: Szeibert Márton, ügyvezető

Szerkesztők: Oroszi-Kuzmich Kinga, Márkus Edit

Lektorok: Varga Péterné, Szeibert Márton, Márkus Edit, Mészáros Gabriella, Marton Janka, Marton Krisztián, Oroszi-Kuzmich Kinga

Képi anyag szerkesztése: Varga Márta, Horváth Olivér

Az AQUILA Civil Társaság fogadó órái:

szerda este 5-9-ig, péntek este 5-10-ig.

Telefonon bejelentkezve soron kívül is fogadjuk.

Tanulni vágyókat szeretettel várunk, tevékenységünk rendületlen.